

УДК 351.746.1(477)

Т. І. Шинкар

ЗДІЙСНЕННЯ ОБМЕЖЕННЯ ПРАВА НА ІНФОРМАЦІЮ В ІНТЕРЕСАХ НАЦІОНАЛЬНОЇ БЕЗПЕКИ ШЛЯХОМ ФОРМУВАННЯ ТА РЕАЛІЗАЦІЇ ДЕРЖАВНОЇ ІНФОРМАЦІЙНОЇ ПОЛІТИКИ: ПРАВОВІ ТА ОРГАНІЗАЦІЙНІ ОСНОВИ

З огляду на актуальність і значущість проблеми обмеження права на інформацію викладено результати проведеного аналізу чинної системи обмеження права на інформацію в інтересах національної безпеки.

Наголошено, що державна інформаційна політика є однією з найважливіших складових державної політики національної безпеки. Суб'єкти формування державної інформаційної політики розглянуто як учасників регулювання суспільних відносин інформаційного обміну (регуляторної діяльності) з акцентом на скерованості їхніх повноважень та функцій предметно-практичними завданнями публічного управління (адміністрування) загалом та, як наслідок, їх участю у формуванні і реалізації відповідної складової державної політики національної безпеки.

Проаналізовано місце та роль у формуванні та реалізації державної інформаційної політики складових сектору безпеки і оборони. Як центральний орган виконавчої влади, що забезпечує формування та реалізацію державної політики в інформаційній сфері, досліджено діяльність Міністерства культури та інформаційної політики України.

На підставі проведеного аналізу визначено вимоги до суб'єктів формування та реалізації державної інформаційної політики.

Ключові слова: національна безпека, права і свободи людини та громадянина, право на інформацію, державна інформаційна політика.

Постановка проблеми. Однією з найважливіших складових державної політики національної безпеки стає державна інформаційна політика, яка, за позицією Міністерства юстиції України, містить регулюючу діяльність державних органів, спрямовану на розвиток інформаційної сфери суспільства, що охоплює не тільки інформаційні системи, телекомунікації і засоби масової інформації, але й усю сукупність виробництва і відносин, пов'язаних зі створенням, одержанням, зберіганням, обробленням, використанням і поширенням інформації у всіх її видах – статистичної, адміністративної, масової, інформації про діяльність органів державної влади та органів місцевого самоврядування, правової інформації, інформації про особу, інформації довідково-енциклопедичного характеру та соціологічної інформації [1].

Як констатує Р. Прав, суб'єкти інформаційної політики є головним елементом системи
© Т. І. Шинкар, 2023

національної безпеки в інформаційній сфері України, від дій якого залежить стан, тенденції та ефективність реалізації політики [2], що дає змогу передбачити й подальші заходи із формування і реалізації державної інформаційної політики обмеження відповідного права в інтересах національної безпеки.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Питання правомірного обмеження окремих прав і свобод в Україні порушували у своїх наукових дослідженнях А. Самотуга, Н. Кушакова, М. Савчин, Н. Савінова, М. Селівон, С. Рабінович, В. Філатов, С. Шевчук. Окремі проблеми реалізації права на інформацію розглянуто у публікаціях В. Авер'янова, І. Арістової, О. Бандурки, О. Баранова, В. Брижка, А. Васильєва, О. Довганя, Р. Калужного, В. Колпакова, О. Комісарова, В. Кузнецова, А. Марущака, Н. Нижник, І. Пахомова, Г. Перепелиці, Г. Почепцова, Є. Скулиша, О. Тихомирова, В. Шамрая та інших науковців.

Практичним проблемам обмеження права на інформацію в інтересах національної безпеки України, різним аспектам його здійснення також приділено достатньо уваги, однак не визначено ні основного суб'єкта формування, ні сталого змісту державної інформаційної політики такого обмеження, що ускладнює його практичну реалізацію.

З огляду на актуальність і значущість проблеми **метою статті** є викладення результатів проведеного аналізу чинної системи обмеження права на інформацію в інтересах національної безпеки та формування на цій основі науково обґрунтованих пропозицій щодо суб'єктного складу і змісту державної інформаційної політики обмеження відповідного права в інтересах національної безпеки.

Виклад основного матеріалу. Сучасні адміністративне право разом з інформаційним розглядають суб'єкт формування державної інформаційної політики насамперед як учасника регулювання відповідних суспільних відносин інформаційного обміну (регуляторної діяльності), але акцентують увагу на скерованості його повноважень та функцій предметно-практичними завданнями публічного управління (адміністрування) загалом та, як наслідок, його участю в адміністративно-правовому регулюванні – формуванні і реалізації відповідної складової державної політики національної безпеки. Так, А. Дацюк, В. Садовський, О. Полтораков, Р. Марутян звертали увагу на невідповідність до російської агресії як суб'єктів забезпечення національної безпеки, так і законодавчої основи їхньої діяльності [3].

З огляду на зазначене вище доречним виглядає опис О. Токар змісту державної інформаційної політики, у межах якого вказуються її загальні межі – «...перехід від принципу безпеки інформації до принципу інформаційної безпеки» [4, с. 133] із подальшим поясненням «поширення в українському інформаційному просторі інформації негативного характеру, формування негативного іміджу нашої країни, слабкої розвиненості інформаційної інфраструктури» [4, с. 134] як обґрунтування значення інформаційної політики.

Учений В. Пилипчук звертав увагу на те, що державну інформаційну політику та політику національної безпеки визначає Верховна Рада України, у складі якої діють профільні комітети з питань: свободи слова та інформаційної політики; інформатизації та зв'язку;

національної безпеки і оборони [5, с. 25]. Станом на середину 2023 р. у Верховній Раді дев'ятого скликання такими є комітети з питань: гуманітарної та інформаційної політики (№ 4 у переліку комітетів); зовнішньої політики та міжпарламентського співробітництва (№ 9); інтеграції України до Європейського Союзу (№ 10); національної безпеки, оборони та розвідки (№ 12); освіти, науки та інновацій (№ 14); прав людини, деокупації та реінтеграції тимчасово окупованих територій України, національних меншин і міжнародних відносин (№ 15); свободи слова (№ 19); цифрової трансформації (№ 23).

Водночас автор, наголошуючи на тому, що головним суб'єктом державної інформаційної політики є держава (органи державної влади) та місцеве самоврядування, підтримує твердження В. Пашкової, яка розглядає інформаційну політику як «сукупність законів і положень, присвячених створенню, виробництву, збиранню, зберіганню та організації розповсюдження інформації і доступу до неї» [6, с. 4], із віднесенням «здійснення впливу на шляхи, якими окрема особа і суспільство в цілому робить політичний, економічний та соціальний вибір» [6, с. 4], до основного значення такої політики.

На пострадянському просторі існувала позиція, зокрема у працях А. Манойло, А. Петренко, Д. Фролова, щодо віднесення до змісту «інформаційної політики» способів поводження з наявними інформаційними потоками і ресурсами з боку різних інституціональних суб'єктів. Звернемо увагу на те, що, виділяючи контекст кількісного контролю за рухом інформаційних потоків, обсягами контенту та/або контролю за розподілом потоків інформації для того, щоб інформація доходила до певної цільової групи і давала запланований ефект, перелічені автори ще у 2003 р. виділяли залежність суб'єктного складу (держава, державні органи, окремі організації і заклади, які можуть мати свої уявлення та інтереси під час роботи з інформацією) від їхніх технічних (технологічних) можливостей оброблення інформації поряд з іншими ресурсами діяльності [7].

Дослідник Ю. Нестеряк вважає механістичний підхід таким, що «зводить інформаційну політику лише до кількісного контролю інформаційних потоків» [8, с. 69], але особу, суспільство і державу – практично рівнозначними суб'єктами інформаційної

політики, додаючи щодо останніх двох наявність структурного поділу на інституції та організації [8, с. 66], де «... держава має взяти на себе функції координатора дій різних суб'єктів суспільства і сформувати таку законодавчу і нормативно-правову базу, яка б спрямовувала ці дії в сприятливе для розвитку особистості й суспільства русло» [8, с. 69].

Проблема суб'єктного складу державної інформаційної політики була також предметом розгляду у межах багатьох заходів з реформування публічного адміністрування в інформаційній сфері. Так, експертна рада при Міністерстві інформаційної політики у 2015 р. [9] презентувала проєкт Концепції інформаційної безпеки України, у статтях 9 та 10 якого розглядалося співвідношення суб'єктів реалізації державної інформаційної політики України та реалізації державної політики у сфері інформаційної безпеки, а також повноваження центрального органу виконавчої влади у сфері державної інформаційної політики.

Крім зазначеного вище, важливим вбачається урахування зауваження О. Довганя з приводу того, що органи державної влади здійснюють формування системи інформаційної безпеки на кількох рівнях: законодавчому, адміністративному, процедурному, програмно-технічному [10], що згідно з положенням Закону України «Про центральні органи виконавчої влади» веде до висновку щодо доцільності визнання основними суб'єктами державної інформаційної політики інститутів саме цього рівня (розроблення концептуальних документів у сфері сталого розвитку інформаційного простору та забезпечення контролю за їхнім виконанням у системі органів виконавчої влади; координація діяльності центральних органів виконавчої влади щодо забезпечення сталого розвитку інформаційного простору України; участь у формуванні та реалізації стратегій, програм та планів, якими визначаються цільові настанови, принципи і напрями реалізації положень Концепції інформаційної безпеки України; підготовка нормативних документів, що регламентують порядок зв'язків з громадськістю органів державної влади та оприлюднення інформації про їхню діяльність, а також координування та контролювання діяльності підрозділів центральних органів виконавчої влади, які здійснюють комунікацію з громадськістю [11]).

Також у межах згаданого проєкту було

викладено систему суб'єктів забезпечення інформаційної безпеки України (громадяни України, об'єднання громадян, громадські організації та інші інститути громадянського суспільства; Президент України, Верховна Рада України, Кабінет Міністрів України, інші центральні органи виконавчої влади та органи сектору безпеки і оборони України; засоби масової інформації та комунікації різних форм власності, підприємства, заклади, установи й організації різних форм власності, що здійснюють інформаційну діяльність; наукові установи, освітні і навчальні заклади України, які проводять наукові дослідження та підготовку фахівців за різними напрямками інформаційної діяльності, в галузі інформаційної безпеки [11]).

Звернемо увагу, що центральним органом, спеціально уповноваженим здійснювати координацію та контроль забезпечення інформаційної безпеки як складової національної безпеки і оборони у межах компетенції та покладених на нього функцій, у ст. 10 проєкту було визначено Раду національної безпеки і оборони (РНБОУ), що не втрачає актуальності й сьогодні згідно зі змістом ст. 3 Закону України «Про Раду національної безпеки і оборони».

Разом з цим не всі зазначені у проєкті пропозиції були реалізовані, а рішенням РНБОУ від 29.12.2016 р. «Про Доктрину інформаційної безпеки України» [12] було затверджено відповідний документ, у змісті якого хоча й декларувалося «уточнення засад формування та реалізації державної інформаційної політики» [12], але не визначалася відповідна система.

Розглядаючи переліки та відповідні повноваження у контексті обмеження права на інформацію в інтересах національної безпеки, слід погодитися із висновками Р. Права щодо важливості покладення на систему суб'єктів, якими є уповноважені представники Кабінету Міністрів України, урядових комунікацій в інформаційній сфері, комплексу заходів, що передбачають діалог з цільовою аудиторією з метою роз'яснення урядової позиції та/або політики з певних проблемних питань [2].

Чинна Стратегія інформаційної безпеки [13], на відміну від Доктрини, яка діяла до її схвалення, не виділяє поняття «державна інформаційна політика», але оперує низкою похідних. Наприклад:

– Рада національної безпеки і оборони

України уповноважується на координацію діяльності органів виконавчої влади щодо забезпечення національної безпеки в інформаційній сфері, зокрема з використанням спроможностей Центру протидії дезінформації;

– Кабінет Міністрів України уповноважується на формування та реалізацію інформаційної політики держави, забезпечення інформаційного суверенітету, фінансування програм, пов'язаних з інформаційною безпекою, спрямування і координацію роботи міністерств, інших органів виконавчої влади у цій сфері, розроблення та затвердження плану заходів з реалізації Стратегії, на основі якого відповідні органи виконавчої влади мають реалізовувати заходи щодо забезпечення інформаційної безпеки;

– Органи державної влади у взаємодії з органами місцевого самоврядування, Центром протидії дезінформації та інститутами громадянського суспільства мають забезпечувати реалізацію Стратегії згідно з планом заходів, який затверджується Кабінетом Міністрів України;

– Центральний орган виконавчої влади, що забезпечує формування та реалізацію державної політики в інформаційній сфері: здійснює у межах компетенції нормативно-правове регулювання у сфері інформаційної безпеки України; визначає перспективи та пріоритетні напрями розвитку у сфері інформаційної безпеки України; разом із Міністерством закордонних справ України сприяє популяризації та формуванню позитивного іміджу України у світових інформаційних ресурсах та національних інформаційних ресурсах іноземних держав з метою захисту її політичних, економічних та соціально-культурних інтересів, зміцнення національної безпеки і відновлення територіальної цілісності України;

– Міністерство оборони України, а також сили оборони забезпечують: моніторинг інформаційного простору, прогнозування та виявлення інформаційних загроз національній безпеці держави у воєнній сфері; підготовку та проведення інформаційних заходів оборони держави, координацію залучення до них суб'єктів забезпечення національної безпеки держави; розвиток та функціонування системи стратегічних комунікацій сил оборони; здійснення правових, організаційних, технічних, інформаційних та інших дій щодо

забезпечення власної інформаційної безпеки, зокрема захисту єдиного інформаційного середовища сил оборони, в місцях дислокації, розгортання та застосування угруповань, військових частин та підрозділів Збройних Сил України (ЗСУ), інших військових формувань, утворених відповідно до законів України; зв'язки з українськими та іноземними засобами масової інформації щодо висвітлення ситуації у районах здійснення заходів із забезпечення національної безпеки і оборони, відсічі і стримування збройної агресії Російської Федерації у Донецькій та Луганській областях; протидію інформаційним операціям та іншим заходам інформаційного впливу, спрямованим проти ЗСУ та інших військових формувань, утворених відповідно до законів України; донесення достовірної інформації до військовослужбовців ЗСУ, інших складових сил оборони;

– Служба безпеки України здійснює: моніторинг спеціальними методами і способами вітчизняних та іноземних засобів масової інформації й Інтернету з метою виявлення загроз національній безпеці України в інформаційній сфері; протидію проведенню проти України спеціальних інформаційних операцій, спрямованих на підрив конституційного ладу, порушення суверенітету і територіальної цілісності України, загострення суспільно-політичної та соціально-економічної ситуації;

– Розвідувальні органи України мають сприяти реалізації та захисту національних інтересів України в інформаційній сфері за кордоном, здійснювати виявлення та протидію зовнішнім інформаційним загрозам у сфері безпеки і оборони держави;

– Національна рада України з питань телебачення і радіомовлення бере участь у забезпеченні захисту українського інформаційного простору від пропагандистської аудіовізуальної продукції держави-агресора, сприяє поширенню українського телерадіомовлення на тимчасово окупованих територіях України [13].

Зауважимо, що порівняно із Доктриною перелік суб'єктів зазнав суттєвого скорочення, зокрема через «переведення» окремих органів та учасників інформаційних відносин до категорії «залучених» або таких, що забезпечують науково-аналітичне й експертне супроводження процесу формування та

реалізації державної інформаційної політики. Також звернемо увагу на те, що започаткований у Стратегії національної безпеки 2020 р. «перехід» до планування «за ризиками» призвів до можливості віднесення до загальних суб'єктів обмеження права на інформацію в інтересах національної безпеки лише Кабінету Міністрів України та Центрального органу виконавчої влади, що забезпечує формування та реалізацію державної політики в інформаційній сфері [на сьогодні – Міністерство культури та інформаційної політики України (МКІП)].

Відповідно до п. 1 Положення про Міністерство культури та інформаційної політики України саме на нього як головний орган у системі центральних органів виконавчої влади покладено забезпечення формування та реалізації державної політики у сферах культури, державної мовної політики, популяризації України у світі, державного іномовлення, інформаційного суверенітету України (у частині повноважень з управління цілісним майновим комплексом Українського національного інформаційного агентства «Укрінформ») та інформаційної безпеки, а також забезпечення формування та реалізації державної політики у сферах кінематографії, відновлення і збереження національної пам'яті, міжнародних відносин, релігії та захисту прав національних меншин в Україні, мистецтв, охорони культурної спадщини, музейної справи, вивезення, ввезення і повернення культурних цінностей [14].

При цьому до основних завдань МКІП належать ті, що дають змогу розглядати його як суб'єкт обмеження права на інформацію в інтересах національної безпеки: забезпечення формування та реалізації державної політики у сферах інформаційного суверенітету (у частині повноважень з управління цілісним майновим комплексом Українського національного інформаційного агентства «Укрінформ»), інформаційної безпеки України, державної політики у сферах популяризації України у світі, стратегічних комунікацій, зокрема з питань поширення суспільно важливої інформації в Україні та за її межами; забезпечення формування та реалізації державної політики у сфері телебачення і радіомовлення, інформаційній та видавничій сферах; участь у формуванні та реалізації державної політики з питань тимчасово окупованих територій України у Донецькій та Луганській областях, Автономній Республіці Крим і м. Севастополь та населення, яке на них проживає, з метою їх реінтеграції у

єдиний культурний та інформаційний простір України; здійснення нормативно-правового регулювання окремих інформаційних прав, свобод і законних інтересів (у сферах культури та мистецтв), інформаційного суверенітету (у частині повноважень з управління цілісним майновим комплексом Українського національного інформаційного агентства «Укрінформ»), інформаційної безпеки України, державної мовної політики, в інформаційній та видавничій сферах, у сфері телебачення і радіомовлення; вжиття разом з іншими органами державної влади заходів щодо захисту неповнолітніх від негативного впливу інформаційної продукції, зокрема аудіо- і відеопродукції, яка становить загрозу суспільній моралі або може зашкодити фізичному, психічному чи моральному розвитку неповнолітніх, розроблення заходів щодо запобігання внутрішньому і зовнішньому інформаційному впливу, який загрожує інформаційній безпеці держави, суспільства, особи тощо [14].

Висновки

Отже, застосовуючи певні обмеження (заборони) в інтересах національної безпеки, Міністерство культури та інформаційної політики України й інші суб'єкти регулювання повинні: мати певні обов'язки (зобов'язання) щодо регулювання інформаційної діяльності; відповідати характеристикам власної легітимності й нормативної визначеності власних дій; виступати полігалузевим інструментом, формувати політико-правові, економіко-правові, соціально-правові та інші наслідки своєї діяльності; застосовувати заходи примусу й притягати «джерело інформаційної загрози» до відповідальності; притягаючи до відповідальності, лише забезпечувати національні інформаційні інтереси; самостійно визначати міру (межу) власних повноважень у кожному випадку застосування обмежень, у зв'язку з чим останні завжди мають індивідуальний (адресний) характер; мати «цільового адресата» регулюючого впливу щодо кожного виду інформації (ст. 10 Закону України «Про інформацію»), зокрема у питаннях доступу до нього (п. 1 ч. 2 ст. 6 Закону України «Про доступ до публічної інформації»); безпосередньо застосовувати «захисні» механізми інформаційно-правового регулювання як форму власної діяльності; не допускати виникнення

правового спору (конфлікту) між такими «адресатами», але використовувати можливість бути учасниками публічно-правового спору; обґрунтовувати своєю діяльністю застосування до «адресата» заходів примусу, мотивувати (стимулювати) його правомірну поведінку в умовах застосування обмежень права на інформацію засобами наративу; «супроводжувати» та контролювати відповідну поведінку «адресата» в умовах обмежень, зокрема формування й реалізацію ним певних управлінських рішень, актів, документів, стандартів тощо; фіксувати акти «зворотного зв'язку адресата» – проявів психофізичної реакції на застосування обмежень; вести активну попереджувальну роботу з метою утримання «адресата» від порушення встановлених обмежень чи вчинення протиправних дій.

Перспективами подальших досліджень є визначення та опис відповідно до ознак адміністративно-правових обмежень (заборон), які були виділені представниками сучасної адміністративно-правової науки, зокрема В. Чорною [15, с. 91], «можливостей» інших державних та недержавних органів встановлювати обмеження права на інформацію в інтересах національної безпеки та контролювати їх додержання.

Перелік джерел посилання

1. Красноступ Г. М. Сучасний стан та перспективи розвитку державної політики у сфері свободи слова та інформації. URL: https://minjust.gov.ua/m/str_7547 (дата звернення: 15.04.2023).

2. Прав Р. Ю. Діяльність суб'єктів формування і реалізації політики державної безпеки в інформаційній сфері України. *Державне управління: удосконалення та розвиток*. 2018. № 9. URL: <http://surl.li/kqxar> (дата звернення: 15.04.2023).

3. Дацюк А., Садовський В., Полтораков О., Марутян Р. Аналіз державної політики у сфері національної безпеки і оборони України. Київ, 2015. URL: <http://surl.li/kqxba> (дата звернення: 15.04.2023).

4. Токар О. Державна інформаційна політика: проблеми визначення концепту. *Політичний менеджмент*. 2009. № 5 (38). С. 131–141. URI: <http://surl.li/kqxbf> (дата звернення: 15.04.2023).

5. Пилипчук В. Г. Забезпечення інформаційної безпеки України: сучасні

тенденції та проблеми : матеріали наук.-практ. конф. м. Київ, 6 жовт. 2016 р. Київ, 2016. С. 24–28.

6. Пашкова В. С. Інформаційна політика і бібліотека. *Бібліотека і влада* : зб. ст. до Міжнар. наук.-практ. конф. Київ, 2000. С. 4–16.

7. Манойло А., Петренко А., Фролов Д. Государственная информационная политика в условиях информационно-психологической войны. URL: <http://surl.li/kqxbk> (дата звернення: 15.04.2023).

8. Нестеряк Ю. В. Аналіз моделей інформаційної політики та державного регулювання засобів масової комунікації. *Публічне управління та митне адміністрування*. Дніпро : УМСФ, 2016. № 2. С. 65–70. URL: <http://surl.li/kqxbq> (дата звернення: 15.04.2023).

9. Розроблено проект Концепції інформаційної безпеки України. *Рада адвокатів Київської області*. URL: <http://surl.li/kqxbx> (дата звернення: 15.04.2023).

10. Довгань О. Д. Правові засади формування і розвитку системи забезпечення інформаційної безпеки. *Інформаційна безпека людини, суспільства, держави*. 2015. Вип. 3 (19). С. 6–17.

11. Концепція інформаційної безпеки України. Проект. URL: <http://surl.li/fgspy> (дата звернення: 15.04.2023).

12. Про рішення Ради національної безпеки і оборони України від 29 грудня 2016 року «Про Доктрину інформаційної безпеки України» : Указ Президента України від 25.02.2017 р. № 47/2017. URL: <http://surl.li/kqxc1> (дата звернення: 15.04.2023).

13. Про рішення Ради національної безпеки і оборони України від 15 жовтня 2021 року «Про Стратегію інформаційної безпеки» : Указ Президента України від 28.12.2021 р. № 685/2021. URL: <http://surl.li/kqxcq> (дата звернення: 15.04.2023).

14. Деякі питання діяльності Міністерства культури та інформаційної політики : *Постанова Кабінету Міністрів України* від 16.10.2019 р. № 885. URL: <http://surl.li/gehyf> (дата звернення: 15.04.2023).

15. Чорна В. Г. Детермінанта обмежень в адміністративному праві. *Міжнародний юридичний вісник: актуальні проблеми сучасності (теорія та практика)*. 2019. Вип. 14. С. 86–94.

Стаття надійшла до редакції 03.07.2023 р.

UDC 351.746.1(477)

T. Shynkar

RESTRICTION OF THE RIGHT TO INFORMATION IN THE INTERESTS OF NATIONAL SECURITY THROUGH THE FORMATION AND IMPLEMENTATION OF THE STATE INFORMATION POLICY: LEGAL AND ORGANIZATIONAL FRAMEWORK

Given the relevance and significance of the issue of restriction of the right to information, the article presents the results of the analysis of the current system of restriction of the right to information in the interests of national security.

The author emphasizes that the State information policy is one of the most important components of the State national security policy. The subjects of formation of the State information policy are described as participants in the regulation of public relations of information exchange (regulatory activity) with an emphasis on the focus of their powers and functions on the subject-matter and practical tasks of public administration in general and, as a result, their participation in the formation and implementation of the relevant component of the State national security policy.

The author analyzes the place and role of the National Security and Defense Council of Ukraine, the Cabinet of Ministers of Ukraine, public authorities in cooperation with local self-government bodies, the Center for Countering Disinformation and civil society institutions, the Ministry of Defense of Ukraine, as well as the defense forces, the Security Service of Ukraine, the Intelligence Agencies of Ukraine, and the National Council of Ukraine on Television and Radio Broadcasting in the formation and implementation of the State information policy. The activities of the Ministry of Culture and Information Policy of Ukraine are analyzed as the central executive body responsible for the formation and implementation of the state policy in the information sphere.

Based on the analysis, the author formulates requirements for the subjects of formation and implementation of the state information policy.

Keywords: *national security, human and civil rights and freedoms, right to information, state information policy.*

Шинкар Тетяна Ігорівна – кандидат юридичних наук, доцент, суддя Восьмого апеляційного адміністративного суду
<https://orcid.org/0000-0002-3252-2167>